

Prelatovo pismo (lipanj 2013.)

Na početku mjeseca lipnja posebno živo mi dolazi u pamet sjećanje na svetoga Josemariju, čiji liturgijski blagdan - koji je svetkovina u Prelaturi – slavimo na dan 26. lipnja. Dok razmatramo primjer njegova života i čitamo njegova djela, sve više shvaćamo velike divne stvari koje Bog ostvaruje u dušama koje su potpuno vjerne njegovim odredbama.

7.06.2013.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Na početku mjeseca lipnja posebno živo mi dolazi u pamet sjećanje na svetoga Josemariju, čiji liturgijski blagdan - koji je svetkovina u Prelaturi – slavimo na dan. 26. lipnja. Dok razmatramo primjer njegova života i čitamo njegova djela, sve više shvaćamo velike divne stvari koje Bog ostvaruje u dušama koje su potpuno vjerne njegovim odredbama. Sjećam se rečenice iz Svetoga pisma: *mirabilis Deus in sanctis suis*^[1], čudesan je Bog u svojim svetima!

Potpuna identifikacija s Kristom, u čemu se sastoji svetost, na poseban način se pripisuje Duhu Svetom. Zahvalimo Mu na djelovanju koje neprestano posvećuje duše. Prošlih dana, dok smo slavili svetkovinu Duhove i zatim Presveto Trojstvo, mnogo smo puta uzdigli svoje srce

Bogu čija volja je – kao što piše sveti Pavao - *da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine*[2].

Pri definitivnom povratku na obično vrijeme liturgija nas podsjeća da se nalazimo u razdoblju povijesti koje se nalazi između dolaska Tješitelja na Duhove i slavnog dolaska Isusa Krista na kraju vremena. To je jedan od istina koje su sadržane u Vjeronanju i njome se zatvara ciklus otajstava u odnosu na Našega Gospodina. Svake nedjelje na svetoj Misi ispovijedamo kako će Gospodin, koji sada sjedi s desna Ocu, *ponovno doći u slavi suditi žive i mrtve i njegovu kraljevstvu neće biti kraja*[3].

Katekizam Katoličke Crkve objašnjava: „Nakon Uzašašća, Kristov dolazak u slavi je neminovan“[4], u smislu da se može dogoditi u svakom trenutku. Samo Bog zna kada će nastupiti taj događaj koji će označiti kraj povijesti i konačnu obnovu

svijeta. Stoga, bez alarma i strahova, ali u smislu odgovornosti, moramo koračati dobro pripremljeni na taj konačan susret s Isusom, koji sa svoje strane za svakoga pojedinca dolazi u trenutku smrti. Od Boga dolazimo i k Bogu idemo: ta stvarnost u biti sačinjava sintezu kršćanske mudrosti. Ipak, kao što se Papa nedavno potužio, **često se zaboravlja na dva stožera povijesti, a prije svega vjera u dolazak Kristov i u zadnji sud istovremeno nije toliko jasna i čvrsta u srcu kršćana**[5].

Pomislimo kako tom konačnom susretu Gospodina sa svakim pojedincem prethodi njegovo neprestano djelovanje u svakom trenutku svakodnevnoga života. Još uvijek se sjećam živosti kojom ga je sveti Josemaría molio za svakodnevni hod: *mane nobiscum!*[6], ostani s nama. Kažemo li mi to Gospodinu svjesni da moramo

dopustiti da On djeluje u cijelom našem životu? Govorio nam je također da u svakom trenutku budemo spremni za davanje računa Bogu o svojem životu. U *Putu* je napisao: ***“Doći će suditi živima i mrtvima”, molimo u Vjervanju. – Kamo sreće da ne izgubiš iz vida taj sud i tu pravdu i... toga Suca***^[7]. Svjedok sam da je svaki dan osobno razmatrao tu mogućnost i to ga je ispunjalo radošću; isto tako bismo se trebali radovati i mi svi koji smo svjesni da smo djeca Božja. Stoga je dodao: ***Zar ne iskri u tvojoj duši želja da tvoj Otac-Bog bude zadovoljan kada ti bude morao suditi?***^[8].

Današnje vrijeme, povijesna etapa koju svi moramo prijeći, „vrijeme iščekivanja i bdjenja”^[9], u kojem moramo raditi u zanosu i entuzijazmu dobre djece kako bismo na zemlji uz pomoć milosti sijali kraljevstvo Božje koje će Isus Krist

usavršiti na zadnji dan. Tako se objašnjava u poredbi o talentima koju je naš Otac u mnogim prilikama komentirao[10]. Rimski Prvosvećenik osvrnuo se na to u jednoj od svojih kateheza u Godini vjere. **To nam kazuje da je očekivanje Gospodinova ponovnog dolaska vrijeme djelovanja (...), vrijeme u kojem se treba iskoristiti Božje darove ne za sebe same, već za njega, za Crkvu, za druge, vrijeme u kojem treba neprestano nastojati da se dobro umnoži u svijetu. A osobito danas, u ovom kriznom razdoblju, važno je ne zatvoriti se u sebe i ne zakopati vlastiti talent, već se otvoriti, biti solidarni, biti pozorni prema drugom[11].**

Kćeri i sinovi moji, neka nam ne padnu u zaborav te preporuke; prikazujmo kako bi drugi ljudi, i to mnogi, ne samo slušali, nego da se potrude provesti ih u praksu. Na kraju sve se svodi na to da budemo

pažljivi, iz ljubavi prema Bogu, prema potrebama drugih, počinjući s onima koji su nam najbliži – koji su pokraj nas u obitelji, zanimanju ili u društvu – imajući na prvom mjestu u vidu, kao što je pisao sveti Ivan od Križa, a nalazi se u Katekizmu, „uvečer našega života, bit ćemo suđeni prema ljubavi”[12]. Tako to očituje sam Krist na dojmljivom prizoru posljednjeg suda o kojem govori sveti Matej[13]. Kako mi služimo? Unosimo li nadnaravnu i ljudsku radost u detalje koji moraju biti svakodnevni?

Misao na te zadnje istine ne treba značiti, ponavljam, razlog za strah koji paralizira dušu, već prilika da ispravljamo svoju zemaljsku stazu, prilagođavajući se onomu što Bog od svakoga od nas očekuje. Mora nas potaknuti **da bolje živimo sadašnjost. Bog nam s milosrđem i strpljivošću daje ovo vrijeme da naučimo svakoga dana**

prepoznavati ga u siromašnima i malenima, da se trudimo oko dobra i da budemo budni u molitvi i ljubavi[14].

Duh Sveti, kojeg je Isus poslao na svijet nakon svoga slavnoga uzlaska na nebo, podržava nas i potiče. Radosno smo Ga promatrali na nedavnoj svetkovini Duhova i ispovijedamo njegovu prisutnost i njegovo djelovanje u Crkvi uvijek kada molimo Vjervanje: *vjerujem u Duha Svetoga, Gospodina i Životvorca, koji proizlazi od Oca i Sina, koji se s Ocem i Sinom skupa časti i zajedno slavi, koji je govorio po prorocima[15].*

Radi se o istini koja je ljudskom razumu nedokučiva, otkrivenoj po Kristu Apostolima i pokazuje nam veličanstvo i savršenost Božju. „Oca nitko nije učinio, niti stvorio, niti rodio. Ni Sina Otac nije učinio, niti stvorio nego rodio. Duha Svetog nisu

učinili ni Otac, ni Sin, niti stvorili, niti rodili, nego iz njih proizlazi“[16].
Katekizam Katoličke Crkve sabire taj nauk ukratko: „Božansko jedinstvo je trojstveno“[17].

Duh Sveti je Ljubav prvih dviju Osoba: Ljubav nestvorena i beskonačna, Ljubav istobitna, Ljubav vječna koja proizlazi iz uzajamnog predanja Oca i Sina: otajstvo apsolutno nadnaravno koje nam je poznato po otkrivenju samoga Isusa Krista i koje pomaže da shvatimo veličanstvo dara ljubavi. Na temelju njegovih riječi Crkveni Oci i drugi veliki teolozi pod vodstvom Učiteljstva trudili su se na neki način ilustrirati – uvijek u svjetlu vjere – Božanstvo Tješiteljevo.

Prema načinu spoznaje i vlastite volje ljudskih stvorenja, koja su stvorena na sliku Božju, a prema imenima i poslanju koji se u Svetom pismu pripisuju Duhu Svetom,

objasnili su proizlazak od Oca i Sina kao samoopstojeću Ljubav. Onako kako Bog Otac, poznajući svoju vlastitu Bit, rodi Sina, tako se Otac i Sin ljube u jedinom činu ljubavi, vječnom i beskonačnom, a to je Duh Sveti.

Kakva radost i mir nam mora dati vjera jer znamo da nam u svakom trenutku pomaže božanski Tješitelj! Ne samo da nas prati izvana, kao dragi prijatelj, već kao gost koji boravi, s Ocem i Sinom, u nutrini naše duše u stanju milosti. Njega zazivamo: *umornima odmore, u vrućini lahore, razgovore žalosnih*^[18], kao što moli Crkva u posljednici Duhova. To je *lux beatíssima*, blaženo svjetlo koje ulazi u dubinu duše: osvjetljava nas kako bismo bolje spoznali Krista, jača nas kako bismo Ga slijedili izbliza kada nas opsjedaju zapreke i protivštine, potiče nas da izađemo iz sebe

samoga kako bismo se brinuli za druge i doveli ih k Bogu.

Božja snaga i moć osvjetljaju lice zemlje. Duh Sveti neprestano stoji uz Kristovu Crkvu, da ona bude uvijek i u svemu uzvišeni znak za sve narode, koji će ljudima najavljivati dobrotu i ljubav Božju (usp. Iz 11, 12). Pa ma kako bila naša uskogrudnost opterećujuća, mi ljudi smijemo pouzdano upraviti pogled prema nebu i biti sretni: Bog nas ljubi i oslobađa nas od naših grijeha. Prisutnost i utjecaj Duha Svetoga u Crkvi zalog je i obećanje vječnog blaženstva, radosti i mira, što nam pripravlja Bog[19].

Među metaforama koje Sveto pismo koristi kako bi govorilo o Tješitelju jedna od najčešćih je voda; to je za prirodni život apsolutno potreban element: gdje ona nedostaje ili je ima malo, sve postaje pustinja i živa bića

se razbole ili umru. Ona očituje jedno od velikih bogatstava koje je Stvoritelj povjerio ljudima kako bi njome dobro upravljali i na služenje svima. U nadnaravnom redu taj izvor života je Tješitelj. U njegovu razgovoru sa samaritankom i kasnije na blagdan sjenica Isus Krist je onima koji vjerom prihvate njegovu riječ obećao da će im dati *živu vodu*; da će postaviti u svima koji Ga traže *izvor vode žive* koja će neprestance teći iz njegova tijela. Sveti Ivan je zabilježio da je time *mislio na Duha kojeg će primiti oni koji u Njega budu vjerovali*[20].

Duh Sveti dolazi kršćanima kao nepresušni izvor božanskoga blaga. Primili smo Ga na Krštenju i na Krizmi; dodjeljuje nam se u sakramentu Pokore i tako se u dušama ponovno primjenjuju beskrajne zasluge Kristove; šalje se našoj duši i našem tijelu uvijek kada primamo Euharistiju i ostale

sakramente; djeluje u savjesti po ulivenih krepostima i darovima... Jednom riječju, njegovo poslanje sastoji se u tome da nas učini pravom djecom Božjom i da se ponašamo u skladu s tim dostojanstvom. **Duh Sveti nas uči gledati Kristovim očima, živjeti onako kako je živio Krist, shvaćati život kako ga je shvaćao Krist. Eto zašto živa voda koja je Duh Sveti gasi žeđ našega života**[21].

Tješitelj, Gospodin i Životvorac, koji je govorio po prorocima i pomazao Krista kako bi nam saopćio riječi Božje, sada nastavlja davati svoj glas u Crkvi i u nutrini duše. Stoga, ***živjeti iz Duha Svetoga znači živjeti iz vjere, nade i ljubavi, dopustiti Božji zagrljaj, da On od početka obnovi naše srce i oblikuje ga na svoj način***[22]. Zahvalimo na pažnji koju nam poklanja kao dobar otac i dobra majka, jer to i mnogo više je za svakoga pojedinca. Zazivamo li Ga

često? Obnavljamo li svaki dan odluku da ćemo paziti da nam duša bude pažljiva prema njegovim nadahnućima? Trudimo li se da je slijedimo bez opiranja?

Kako bi ta nadahnuća postala stvarnost, preporučam vam da usvojite riječi koje je napisao sveti Josemaría prvih godina Djela: ***Dodji, Duše Sveti! Rasvijetli moj razum kako bih spoznao tvoje zapovijedi; ojačaj moje srce protiv neprijateljskih zasjeda; zapali moju volju... Čuo sam tvoj glas i ne želim otvrdnuti i protiviti se govoreći: kasnije..., sutra. Nunc coepi! Sada! Ne znam hoće li za mene biti sutra. O Duše istine i mudrosti, Duše razuma i savjeta, Duše radosti i mira! Hoću što Ti hoćeš, hoću jer hoćeš, hoću kako hoćeš, hoću kada hoćeš...[23].***

Molimo Ga velikim pouzdanjem za Crkvu i Papu, za biskupe i svećenike,

za cijeli kršćanski narod. Na poseban način molimo Ga za ovaj mali dio Crkve Opus Dei, za njegove vjernike i suradnike, za sve ljude koji dolaze k našem apostolatu, koje pokreće želja za većim i boljim služenjem Bogu i drugima. I koja velika utjeha nam dolazi na svetkovinu Srca Isusova i na spomen Bezgrešnog Srca Marijina! Utječimo se toj zaštiti mira, ljubavi, radosti i sigurnosti.

Prije dva dana vratio sam se s putovanja iz Južne Afrike, gdje posao Djela dobiva sve veći razmjer. Znate da bi mi bilo drago biti u svim mjestima gdje žive i rade moje kćeri i sinovi. Tamo idem u molitvi, dragoj žrtvi i prikazanjem rada. Sjedinite se s mojim nakanama i molite za mene, posebno prigodom moga rođendana na 14.6. kako bi me uvijek i u svemu pokretala težnja da služim samo Bogu, Crkvi, svim ljudima i svima vama potpuno i radosno kao što je postupao naš Otac, vjernošću

predragoga don Alvara i svih koji su
već otišli u nebeski dom.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. lipnja 2013.

[1] *Ps* 67/68, 36 (Vg).

[2] *1 Tim* 2, 4.

[3] Rimski misal, Nicejsko-
carigradsko Vjerovanje.

[4] *Katekizam Katoličke Crkve*, br.
673.

[5] Papa Franjo, Govor na općoj
audijenciji, 24.4.2013.

[6] *Lk* 24, 29.

[7] Sveti Josemaría, *Put*, br. 745.

[8] *Isto*, br. 746.

[9] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 672.

[10] Usp. *Mt* 25, 14-30.

[11] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 24.4.2013.

[12] Sveti Ivan od Križa, *Poruke i rečenice*, 57, u *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 1022.

[13] Usp. *Mt* 25, 31-46.

[14] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 24.4.2013.

[15] Rimski Misal, Nicejsko-Carigradsko Vjerovanje.

[16] Vjerovanje *Quicumque* ili Atanazijansko.

[17] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 254.

[18] Rimski misal, svetkovina Duhovi, *Posljednica*.

[19] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 128.

[20] Usp. *Iv* 4, 10-13; 7, 37-39.

[21] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 8.5.2013.

[22] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 134.

[23] Sveti Josemaría, pisana bilješka, travanj 1934.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
lipanj-2013/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-lipanj-2013/) (21.03.2026.)